

Marija Jovanović, učenica VII razreda

Ulica 20. jula, broj 24, JU OŠ *Kekec*

Sutomore 85355, Crna Gora

030 373 351

Mentor i kontakt osoba: Staša Savić

Šta za mene znači zajedništvo u različitosti?

Svijet u kojem živimo često podsjeća na ogroman, nepregledan mozaik. Ako bismo svaki kamenčić u tom mozaiku obojili istom bojom i oblikovali ga na isti kalup, slika bi postala monotona, siva i beživotna. Ljepota mozaika leži upravo u onim neravninama, različitim nijansama boja i jedinstvenim oblicima koji se, uprkos svojim razlikama, savršeno uklapaju u jednu cjelinu. „Šuma nije lijepa ako u njoj raste samo jedno drvo”, pa tako ni čovječanstvo ne bi imalo svoju ljepotu bez te šarene palete karaktera i sudbina.

Za mene, zajedništvo u različitosti nije samo plemenita ideja iz udžbenika koju učimo, nego je jedini način na koji ljudski rod može istinski napredovati. Moja perspektiva na ovu temu duboko je oblikovana gradom u kojem živim. Bar je oduvijek bio više od običnog primorskog mjesta: on je simbol suživota i vjekovni dokaz da različite vjere i nacije mogu graditi zajednički dom pod istim suncem. Danas, kao turistički centar, Bar otvara svoja vrata ljudima iz svih krajeva svijeta. Na našim ulicama i šetalištima čuju se različiti jezici, miješaju se kulture i običaji, ali ono što ostaje nepromijenjeno je barski duh gostoprimstva. Čuveni Gandhi je jednom rekao: „Naša sposobnost da dostignemo jedinstvo u različitosti biće ljepota i test naše civilizacije”. Ovaj citat me često navodi na razmišljanje o mom okruženju – o školskom dvorištu, mojoj ulici i gradu. To šarenilo svijeta preselilo se i u moje školsko dvorište. Posljednjih godina, u našu školu je stiglo dosta vršnjaka iz stranih država. Iako na početku možda postoji jezička barijera, brzo shvatimo da se smijemo istim stvarima i da nas povezuju iste brige. Ti novi drugari donijeli su nam priče iz svojih dalekih domovina, a mi smo njima otvorili svoja srca. Kroz druženje sa njima učim da različitost nije nešto što treba osuditi, već prilika da naučimo nešto novo. Različitost je dar, a zajedništvo je izbor. Izabrali da u drugome vidimo čovjeka, a ne „drugačijeg“, jeste najveći test zrelosti jednog društva. Za mene to znači slobodu – slobodu da budem ono što jesam, znajući da u tebi imam saveznika, a ne protivnika. Uostalom, često

zaboravljamo jednu važnu istinu: i mi smo sami za nekog drugog – različitost. Niko od nas nije univerzalno mjerilo; svi smo mi nečiji "stranci" i upravo nas to čini jednakima. Posebno važno mjesto u našoj zajednici zauzimaju drugari sa posebnim potrebama. Oni su ti koji nas najviše uče empatiji i strpljenju. Empatija je kao polazište, da bismo nekoga razumjeli, moramo pokušati da „obujemo njegove cipele“. Ona nam omogućava da osjetimo tuđu radost ili bol, bez obzira na to koliko se ta osoba razlikovala od nas po porijeklu ili uvjerenjima. Ona je onaj tihi glas koji nam govori da smo, ispod svih slojeva odjeće i kulture, svi podjednako ranjivi. Različitost u fizičkim ili intelektualnim mogućnostima ne smije biti razlog za distancu jer ispod površine kuca isto srce. Kada nas zadesi tuga, suze su svima slane. Kada se radujemo, osmijeh je svima isti. Različitosti se ne prevazilaze ćutanjem, već dijalogom - iskrenim razgovorom. Razgovor je most; kroz njega učimo da strah od nepoznatog treba da zamijeni znatiželja da upoznamo novo. Kada sa nekim podijelimo misao, rušimo zidove predrasuda koje smo možda godinama gradili. Svaki put kada prođem pored ljudi koji govore drugim jezikom, koji imaju drugačiju boju kože, ili se mole na drugačiji način, sjetim se da te razlike nijesu zidovi, već prozori kroz koje možemo upoznati nove svjetove. Različitost nas ne ugrožava; ona nas obogaćuje i spaja. Zajedništvo ne znači da svi moramo misliti isto. Naprotiv, ono znači da se međusobno uvažavamo i poštujemo, upravo zato što smo različiti. King je rekao: „Moramo naučiti da živimo zajedno kao braća ili ćemo zajedno propasti...“ Ova snažna poruka odjekuje i danas. U svijetu gdje su diskriminacija i predrasude još uvijek prisutne, naša je dužnost da budemo generacija koja će te barijere srušiti. Kada prihvatimo drugačijeg od sebe – bilo po imovinskom statusu, tituli, fizičkim sposobnostima ili porijeklu, mi zapravo širimo prostor slobode za sve nas. Tolerancija je prag, a ljubav prema čovjeku cilj. Budimo oni koji ne gledaju u etikete, već u oči. Jer, onog trenutka kada shvatimo da je svako ime samo različit naziv za istu želju, za srećom i poštovanjem, tada ćemo zaista razumjeti šta znači istinsko zajedništvo. Često zaboravljamo da niko od nas nije birao gde će se roditi niti koje će ime dobiti. To su darovi ili slučajnosti koje nas prate, ali nas ne određuju. Ono što nas zaista određuje je trenutak kada sretnemo nekoga ko je na izgled naša potpuna suprotnost. U tom susretu, najbitnije je shvatiti da ime ne čini čovjeka, već njegova djela i dobrotu koju nosi u očima. Dobrota je jedini jezik koji i gluvi čuju i nijemi razumiju. Kada nekome padne teret iz ruku, ne pomažemo mu zato što se zove Marko, Muhamed ili Antonio, već zato što vidimo čovjeka u nevolji. Ta pružena ruka pomoći je univerzalni simbol koji ne zahtijeva prevodioca. U poštovanju

tuđeg običaja koji nam je nepoznat, i u hrabrosti da se usprotivimo nepravdi kada vidimo da je neko izolovan samo zato što je "drugačiji". Kao što je govorio Mandel: "Niko se ne rađa sa mržnjom prema drugoj osobi, zbog boje njene kože, njenog porijekla ili njene religije. Ljudi moraju naučiti da mrze, a ako mogu naučiti da mrze, mogu se naučiti i da vole."

Pred licem istine i vječnosti, ostaju samo naša djela i to koliko smo ljubavi i tolerancije uspjeli da pružimo onima koji su koračali pored nas, bez obzira na njihove različitosti.